

61. hogy ők
már sokszor
rja a »Kis
almasan. —
erkesztősége
melyben a
nyomatva
. S. A ver-
szen a saját
n. de majd
tél, mert a
a versecske.
rajzoltatok
ányban az a
lna benne a
egyes összeg
y szám derül
okot tetszé-
l tehát kissé
rejtvényt is
ozzá rajz s
n Lajos. A
rfejtette. —
megkaptam
egfejtésében
Miklós. Az
erza nővé-
a. Üdvözlő-
eid nagyon
ogasabb jut
rel. Nevetek
zé, hogy va-
m olyan irás
a annyi ezer
n. Az ilyen
n. Leveletek
n szótag, ha-
bó igazi ma-
eményt (rejt-
gjenként elő-
szülhető.

magyar író
t, Hangyás

adakoztak :
szika 1 frt,
di Kálmán
tt 285 frt

egyes ada-
bácsi.

museum-épület.
y. társulat.

RUDI ELSŐ LECZKÉJE. (Lásd a 288. lapon.)

XXVI. kötet, 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. május 4-én.

ALADÁR JÓ BARÁTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

A

NDOR nagyot nevetett.

— Azt biz' én nem tudom, felelé aztán.

— Már hogy ne tudnád?

— Igazán nem tudhatom, mert még eddig mindig csak fiu volt a pajtásom. Talán bizony te akarnál jó pajtásom lenni?

— Természetesen! Mihelyt mamácska mondta, hogy ide jössz, mindjárt arra gondoltam, milyen jó volna, ha majd mi ketten jó barátok lennénk.

— No's, már azok is vagyunk.

— Igen, de én máskép értem azt. Látod, Aladárral is jó barátságban élek... no, nem mindig, mert néha kissé pörölünk: én boszantom őt, ő boszant engemet; de az nem baj... hanem ő minduntalan azt mondogatja, hogy: »Zsuzsika, te azt nem érted. Zsuzsika, az nem leányoknak való. Zsuzsika, ott a bábu, azzal mulass.« Hát te is mindig ezt fogod beszélni?

— Dehogy fogom!

— Aztán fogunk együtt játszani?

— Már az tőled függ. Ha nem vagy félénk, ijedős, fnyás, nem pityeregsz holmi apró haszontalanságért, akkor jó pajtások lehetünk.

— Oh, attól ne félj! A mamácska mindig azt mondogatja, hogy én valami eleven kis ördög vagyok, még birkózni is kiállok akármelyik fiuval.

— Ez már derék. Igy hát bevesszük őt a játékaikba, ugy-e Aladár?

Aladár, ki közönyös arcczal ment utánuk, vállvonogatva felelé:

— Tehetsz, a mint tetszik, én nem

törődöm az ilyen ostoba kis leány fecsegésével. Ha neked kedved telik benne, tessék.

Andor kissé elkomolyodott, de aztán neheztelés nélkül mondá:

— Kedves Aladár, ugy látom, nem igen vagy udvarias kis hugod iránt.

— Hát aztán? pattant föl Aladár. Talán bizony leczkéztetni akarsz?

— Eszem ágában sincs, ahhoz semmi jogom. Hanem azt gondoltam, hogy te, mint fiu, védelmezni, pártolni szoktad hugocskádat. Én mindig azt hallottam, hogy ez a dolog rendje.

— Hát védelmezd te, ha olyan nagyon vitéz vagy.

— Meg is teszem, ha Zsuzsika akarja.

— Persze hogy akarom, szólt Zsuzsika nevetve. Tudod, olvastam én meséket királykisasszonyokról, a kiket vitéz királyfiak szabadítottak ki mindenféle veszedelemből. Hát majd én leszek a királykisasszony, te meg a királyfi.

— Nagyon szép lesz, szólt Andor nevetve. De miféle veszedelemből szabadítsalak ki? Kellene valami sárkány vagy más rettenetes szörnyeteg, a mely üldözzön. Az pedig nincs.

— Az is van. Itt van mindjárt Aladár, a kivel sokszor pörölünk... no tőle magától nem félek, akár magam is kifogok rajta. Hanem az a gonosz, durva Kálmán, az már sokszor bántott, az valóságos szörnyeteg.

— Ki az a Kálmán?

— Mondom, hogy valóságos szörnyeteg, de Aladárnak jó pajtása, pedig a mamácska tiltja....

— És neked mi közöd hozzá? szolt Aladár haragosan.

— Hogy ne volna hozzá köze, ha bántja őt? szolt Andor.

— Csak azért bántja, mert Zsuzsika is áskálódik ellene. De hogy nekem pajtásom-e vagy sem, már ahhoz valóban senkinek semmi köze. Én nem törődöm vele, hogy ti mit csináltok, ti se avatkozzatok az én dolgomba.

Andor nevetett is, csodálkozott is, aztán így szolt:

— Már megint arról beszélsz, hogy ne avatkozzam a te dolgodba. Hiszen azt sem tudom, miféle dolgaid vannak. Mitől félsz?

— Mitől félek? Tőled bizonyosan nem félek, annyit mondok.

— Nem is tudom, miért félnél, felelé Andor nyugodtan. De én is mondhatok annyit, hogy én sem félek tőled, azért hát okosabb lesz, ha jó barátok leszünk. No kezdet rá, mert az már csak furesa volna, hogy még nem is igen ismerjük egymást és máris úgy beszélünk egymással, mintha valami nagyot vétettünk volna egymásnak. Pedig én nem azért jöttem ide, hanem hogy, mint jó rokonok, igazán jó barátok is legyünk.

Andor kezét nyújtotta Aladár felé, ki egy pillanatig habozott. Andor oly nyiltan, kedvesen szolt, hogy Aladárnak nagy kedve lett volna fölesapni és megkötni vele a barátságot. Érezte is, hogy most dől el a koczka, választani kell vagy Andort, a kit a mama hívott ide és szemelt ki barátjának, vagy Kálmánt, a kinek ő maga ígerte, hogy megmarad

pajtásának. De mit fog Kálmán mondani, ha megtudja, hogy ilyen hamar elpártolt tőle? Nevetni, csufolni fogja és méltán, mert a ki egyszer szavát adta, tartsa is meg. Aztán mért is ne tartaná meg? Hiszen ez az Andor alighogy megjött, ime, hogy leczkérteti, hogy védi azt az ingerkedő, kötekedő Zsuzsikát. Látszik, hogy valami nagyra tartja magát; Kálmán ezt soha sem teszi, ő mindig keresi az Aladár kedvét, bebizonyítja, hogy jó barátja. Ha választani kell a kettő közt, már csak Kálmánt kell választani, akármit mond is a mama és a nevelő ur; mért tudnák ők jobban?

— Jobban tudom én azt, ki az én igazi jó barátom, gondolá Aladár. Megígértem Kálmánnak, hogy nem pártolok el Andorhoz, nem is teszem. És tudom, hogy ebben nem is tévedek.

Ilyenforma gondolatok jártak a fejében, mikor Andor odanyújtotta feléje a kezét. Aladár pedig nem adott kezét, hanem egy mellékutra fordulva, gúnyosan mondá:

— Már megköötted a barátságot Zsuzsikával, legyetek királyfi és királykisasszony, reám nincs szükségtek.

Ezzel beszaladt a házba. Andor meglepetve nézett utána.

— Mi lelte ezt az Aladárt? kérdé.

— Oh, soh'se gondolj vele. Mindnyájunkkal kötődik, majd holnap másképp beszél és jó barátok lesztek.

— Nem hiszem, felelt Andor kissé sértődve. Most már nekem magamnak sincs valami nagy kedvem hozzá. Tudod-e Zsuzsika, hogy ha téged meg nem szerettelek volna annyira, most mindjárt

megharagudnám Aladárra. Hanem a te testvérednek jó barátja kívánok lenni.

— Persze, úgy is illik. Különben ne gondolj vele. Ha ő szeszélyeskedik, annál inkább szeretünk mi s meglátod, milyen jól fogunk mulatni. Mostantól fogva az én pajtásom vagy, kezet rá!

Andor nevetve adott kezét a bohó kis leánynak, aztán karon fogva, mint valami édes testvérek, sétáltak tovább, míg nem a ház felől neveteket kiáltozta valaki.

— Hivnak reggelizni, szólta Zsuzsika. Siessünk! Ki tud jobban szaladni?

Neki iramodott és mint a szélvész

...UJJONGVA KAPASZKODOTT BELE. (Lásd a 278. lapon.)

rohant előre. Andor nagyobb és erősebb volt ugyan, de városi gyerek létére nem igen volt hozzászokva az ilyen versenyfutáshoz. Nagy nehezen elérte ugyan Zsuzsikát, de fáradságába került s ezen aztán jót kacagtak és úgy rontottak be a

szobába. Aladár ott ült már az asztalnál és mellette Etelka, mindketten nagyon komoly képpel, úgy hogy a pajkos Zsuzsika, a mint meglátta őket, incselkedve mondá:

— Jaj de savanyu képet csináltok!

Talán nem kaptatok cukrot a kávéba?
Vagy talán neked is valami bajod van
a keziddel, Etel, mint Aladárnak, a

ki az imént nem tudott kezét fogni An-
dorra.

A mama figyelmes lett e szóra.

... LEHEVEREDTEK A FÖLDRE. (Lásd a 279. lapon.)

— Mi az? Mit csinált Aladár?

Zsuzsika észrevette, hogy kár volt
effélett beszélni, mindjárt bajba keveri

testvérét. De már késő volt, már kimondta
a szót és nem tudta jóvá tenni. Nem is
kerülte volna el Aladár a bajt, ha Andor

is észre nem veszi, milyen kár volt Zsuzsikának csupa ingerkedésből elárulni a kint történeteket; Andor pedig nem akarta, hogy Aladárnak kellemetlensége legyen, azért hát vidáman szólt gyorsan közbe:

— Oh, soh'se ügyeljen kedves néni-kém a Zsuzsika beszédére. Én már korán reggel találkoztam Aladárral, mindjárt meg is ismerkedtünk s én mindjárt mondtam, hogy jó barátok leszünk, ő is mondta, hogy örül, hogy ide jöttem. Ugy-e Aladár?

Aladár fülig elvörösödött, de sietett ráhagyni a dolgot:

— Persze, ugy van, azt mondtam, hallhatta Zsuzsika is.

— Igen, hallottam, az igaz, szólt Zsuzsika, örvendve, hogy Andor így jóvátette, a mit ő már majd elrontott.

Aladár szótlán maradt, aztán az egész reggeli alatt s titokban mérgeledött Zsuzsika ellen, ami még nem lett volna csoda; de mérgeledött Andor ellen is. Szégyelte és megalázva érezte magát, hogy Andor mentette ki a zavarból. Tulajdonképen köszönettel tartozott neki, de épen ez bosszantotta, mert hát ugy van az, hogy a kiben nincs jóindulat, az haraggal fogadja még a jótettet is. Aladár érezte, hogy Andor nemesen viselte magát, de nem erre gondolt, hanem arra, hogy most Andor bizonyosan büszke megelégedéssel kérkedik magában azzal, amit tett, különbnek tartja magát. Ez a gondolat pedig annyira sértette Aladár büszkeségét, hogy most már azt hitte, igazán van oka haragudni Andorra, épen mert ez jót tett vele.

A többiek azonban nem igen törődtek Aladár duzzogó viseletével, hanem

hallgatták Andort, ki Zsuzsika kérdéseire mindenfélét elbeszélt az ő nagyvárosi életéről. Mikor aztán vége lett a reggelinek, Zsuzsika sohajtva mondá:

— Jaj Istenem, most már jön az unalmas dolog! Most már mindjárt hozzám kell fogni a tanuláshoz.

— Ejnye kis röst leánya, hát ez neked unalmas? szólt a nevelő jókedvűen. Kedvem volna rá, hogy megbüntesselek; tudom, ugyancsak megbánnád. Mert azt határoztam, hogy Andor kedvéért ma szünnapot tartunk, mivelhogy különben sem tudátok kellő figyelemmel tanulni, Andor pedig, azt hiszem, szeretne kissé körülnézni, megismerkedni a vidékkel.

— Jaj de jó lesz! Jaj de jó lesz! kiáltá Zsuzsika tapsolva és ujjongva kapaszkodott bele a nevelőbe. (Lásd a képet a 276. lapon.) Kimegyünk a mezőre, erdőbe, ugy-e?

— Kimehettek, de nem nagyon meszszire. És valakinek Andor mellett kell mindig lenni, mert ő még ismeretlen a mi vidékünkön.

— Természetesen, szólt Zsuzsika. Majd én vezetem.

— Te vezeted? Már csak inkább illenék, hogy Aladár vezesse.

— Oh nem, mi már megegyeztünk Andorral, hogy mindig együtt leszünk. Aladár velünk jöhet, ha akar, de én jobban ismerem a szép helyeket, aztán meg is akarom mutatni Andornak az én kedvencz helyeस्कéimet.

— No's, tegyetek kedvetek szerint, csak ne pajkoskodjatok és idején haza jöjjetek. A mai szünnap után, remélem, holnap annál jobb kedvvel fogtok tanulni.

Aladárnak, ki csöppet sem vágyódott a leczkék után, nagyon kedvére való volt a szünnap és kissé fölvidult, különösen azért, mert mindjárt arra gondolt, hogy lesz módja megszökni a háztól és fölkeresni kedves jó barátját Kálmánt, a kinek mindjárt elmondja, milyen boszúságai voltak már Andorral; Kálmán bizonyosan tud majd jó tanácsot, hogy mit tegyen, a mivel egy kis borsot törjön Andornak az orra alá.

— Csak arra kell vigyáznom, hogy észre ne vegyék, merre megyek. Egy darabon velök sétálok, aztán majd elmaradok.

Ugy is tett. Alig hogy kiértek a szabadba, Aladár külön vált s minden bokornál meg-megállt, mintha valami érdekes dolgot talált volna; mikor pedig a többiek kíváncsian oda szaladtak, gunyos nevetéssel ment tovább.

— Oh, hiszen csak bolondítani akar minket, szökt Zsuzsika. De többször rá nem szed, ugy-e Andor? Mi megyünk előre.

Mentek is, de Etelka ott maradt Aladár mellett és unszolta, ne maradjanak el annyira.

— Miért ne? felelé Aladár. Én nem is megyek tovább, semmi kedvem nagy sétára. Ha te jobban szeretsz velök lenni, hát csak menj utánok.

A jó leányka nem ment, hanem ott maradt Aladár mellett, a mi ennek épen nem volt kedvére. Andor és Zsuzsika pedig egyszerre csak azon vették észre magukat, hogy Aladár és Etelka nem jönnek velök. Azaz tulajdonképen észre sem vették, mert vígan haladtak előre kettecskén, azaz hogy hárman, mert körülöttük ugrált Andor szép kutyája, a Vidor is.

Zsuzsika először a nagy kertet mutatta meg Andornak, aztán kísértáltak a mezőre. Andornak nagyon tetszett a szép vidék.

— Hát még ha a nagy vízhez mehetnénk, szökt Zsuzsika. Nincs is messze, csak azon a dombon tul.

— Miféle víz?

— A Balaton.

— Hogyan, hát olyan közel van? Tudtam, hogy nem messze laktok onnan, de nem gondoltam, hogy ennyire közel jutok a magyar tengerhez. Siessünk oda!

— Csakhogy nem szabad ám... Mamácska szigoruan megtiltotta, hogy a víz közelébe ne menjünk, mert egyszer Aladár majd oda veszett azzal a gonosz Kálmánnal.

— De messziről csak megnézhetjük... oh, már azt el nem engedem.

— No jól van, hát fölvezetlek amoda a hegyre, onnan jól láthatni.

Kevés idő alatt fent voltak a hegyen s alattok terült el a gyönyörű Balaton tava. Andor, ki ilyen nagy vizet még soha sem látott, sokáig nézte a pompás látványt és el sem akart válni tőle. Leheveredtek a földre (Lásd a képet a 277. lapon.) s úgy nézték a nagy víztükröt, melyen itt-ott egy halászcsonak siklott tova.

— Oh, ide még eljövünk, szökt Andor. És megkérem majd a mamádat és nevelő urat, ereszzenek el csónakázni. Azt hiszem, bennem meg fognak bizni, én nem vagyok olyan szeleburdi, mint az a Kálmán, a kit emlegetsz.

— De jó volna, ha mamácska megengedné! szökt Zsuzsika.

— Bizd csak reám, majd fogunk mi még itt csónakázni, halászatni... talán

még fogast is kaparintunk. Én tudok ám jól evezni, Budapesten unokabátyám sok-

szor magával vitt a Dunára, az pedig hatalmas nagy folyó ám!

A MI CSÖPPÜNK. (Lásd a 282. lapon.)

Zsuzsika tapsolt örömben, hogy ilyen kellemes mulatságra lehet reménye s még vigabban indultak hazafelé. Mivel pedig

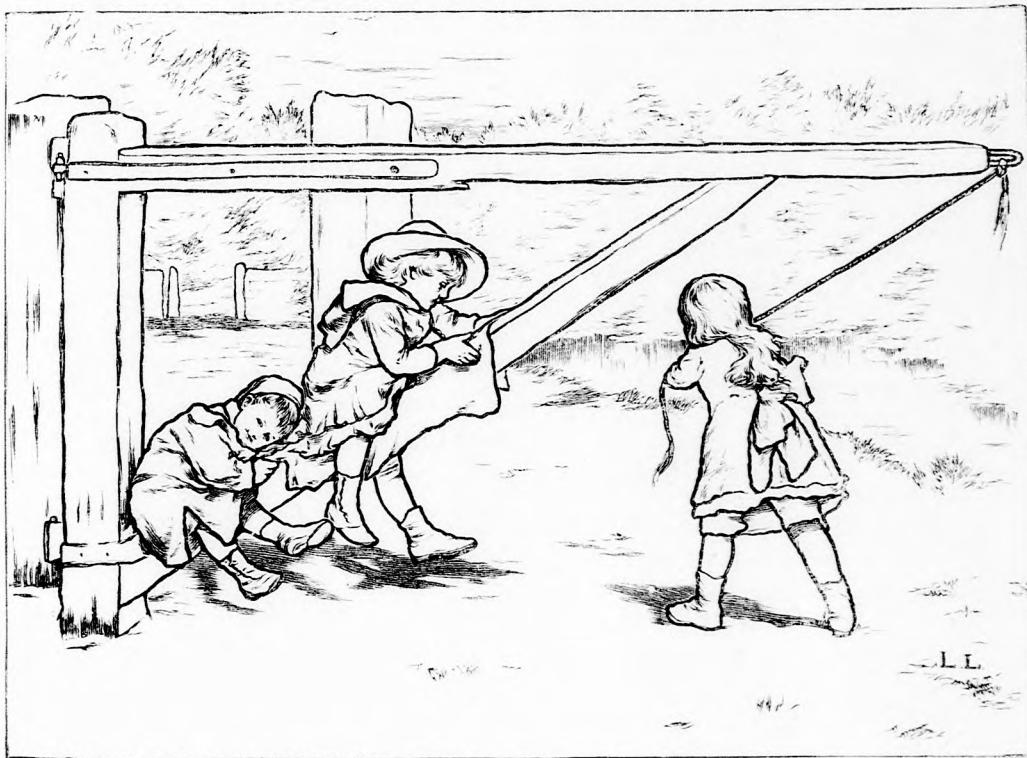
az ebéd még messze volt, addig a kertet járták össze-vissza. Egy szép helyecskén, hol sok nagy fa állt, Zsuzsika így szólt:

— Ez az én kedvencz helyem, itt szeretek olvasgatni. Csak egy kis kunyhó kellene, mindjárt azt képzelhetné az ember, hogy valami rengetegben van.

— Hát építsünk magunknak kunyhót, szólta Andor. Pompás helyecske lesz.

Ha elvégeztük a leczkénket és nem lesz kedvünk egyéb játékra, ide buvunk és olvasunk szép történeteket. Kerítünk egy pár karót, deszkát, a tetejét meg zöld gallyal fedjük be.

— Igen, és mi leszünk a házi gazdák,

A SOROMPÓ. (Lásd a 286. lapon.)

aztán meghívjuk vendégül Aladárt és Etelkát.

Mindjárt hozzá is fogtak a munkához, az öreg gazdától szereztek mindenféle szerszámot, deszkát, szögeket és mire este lett, az erdei palota készen állott. Volt

benne hely három-négy embernek is és a kis építőknek nagy gyönyörűségök telt munkájokban. Andor különösen nagyon meg volt elégedve ez első napjával. Nem is gyaníthatá, mi fog majd következni!

(Folytatása következik.)

A MI CSÖPPÜNK.

(Képpel a 250. lapon.)

EZ A piczi kis baba,
Ez a kicsi Ilonka,
Szája mint a mogyoró,
És a szeme, az ő szeme,
Kék nagy szeme ragyogó.

Kenderszöszke a haja,
Kerek, fehér a karja,
Hangoskája gyönyörű,
S főképp hogy ha reánk nevet,
Szól mint ezüst csöngetyű.

Most ébredt föl a csöppünk,
A mi édes örömünk,
Arcza rózsaként ragyog,
Most nyitja ki piros száját —
Ah s oly kedvesen gagyog!

A karunkba felfogjuk,
Ölelgetjük, csókoljuk,
Vele el nem telhetünk,
Mert ő a mi arany csöppünk,
Kis hugoskánk, gyerekünk!

FÉLŐS JANKA.

— Beszélyke. —

ANAGYAPA és a nagymama épen a reggelinél ültek, mikor a postás belépett és levelet adott át. A nagymama olvasta el és aztán fölkiáltott:

— Szegény leányom! Már megint mennyi baj!

— No, mi a baj? kérde a nagypapa ijedten.

— Kis unokáink közül kettő betegen fekszik, és épen a legkisebbek... leányunk

attól tart, hogy himlő vagy más ragadós betegség fog rajtuk kitörni... Janka még egészséges, de nehogy ő is elkapja a bajt, hozzánk akarják küldeni. Nagyon okosan, itt jó helyen lesz... szeretem is, hogy pár hétre itt lesz nálam a kedves gyermek. Mindjárt küldök táviratot, hogy még ma várom a kicsikét.

A jó nagymama csak félig busult, hogy két kis unokája beteg, mert viszont annak meg nagyon örült, hogy a harmadik kijön hozzájuk falura. Épen Janka volt mindig az ő kedvence. A nagypapa is örült kis unokája látogatásának, ámbar ő tulajdonképpen nem is ismerte. Mikor utolszor látta, akkor Janka még egészen piczike volt; az utóbbi években meg az öreg ur kissé betegeskedett, nem szeretett kimozdulni kedves megszokott lakásából, szép kertjéből. A nagymama azonban sokszor volt a városban leányánál, Janka mamájánál s amit Jankáról beszélt, abból örömmel tudta meg a nagypapa, hogy Janka igen kedves, okos kis leány. Ezért hát az öreg ur is előre örült a kedves kis vendégnek s már előre kitervezte, hogy fog vele tréfálgatni, milyen kedves lesz az, mikor az ügyes, okos kis leány mulattatni fogja.

— Magam megyek érte a vasuti állomásra, mondá.

Nagy sietségében, hogy valamiképp későn ne érjen oda, nagyon is korán indult és sokáig kellett várakoznia az állomáson. Pedig épen csipős szél fujt, közbe-közbe esett is és az öreg ur kissé elvesztette jó kedvét, féltette az esőben álldogáló lovait is és boszus lett, hogy a vonat olyan sokáig késik. Végre berobo-

gott a vonat és egyik kocsiból kiszállt Janka, egy öreg cseléd kíséretében.

— Te vagy Janka, ugy-e? szólta a nagyapa. Isten hozott! De most szaporán, ott áll a kocsim, ülj be, ne ázzunk itt az esőben.

A kis leány csak sebtiben bucsuzhatott el kísérelőjétől, ki ott maradt a váróteremben, hogy egy másik vonaton még az nap haza utazzék. Janka, szinte megriadva nagyapja sürgetésétől, sietve ült a hintóba és az egyik sarokban meghuzódva, félénken nézett a nagyapára, nem is szólt semmit az uton, míg a házhoz nem értek.

A nagyapa, mikor együtt volt ismét a nagymamával, így szólta:

— Ugyan mit tudatok dicsérni ezen a Jankán? Olyan ügyetlen, alamuszi gyermek! Már akkor inkább szeretem a szomszédunk két fiát, Pistikát és Janikát, azok a nyakamba ugranak, kikotorásznak a zsebeimet és vigan kaczagnak, ha tréfálok velök.

— Micsoda? felelt a nagymama szinte neheztelve, az a két vásott kis ficzkó volna különb az én kedves Jankámnál! Az a két eleven ördög, a ki nem tud illedelmesen köszönni, megkergeti a tyukjaimat, összetapossa a virágaimat! Hogy a nyakadba ugranak, az természetes, mert régóta ismernek. Janka egy kicsit félénk, most látott téged először, fél tőled.

— Azt mondta?

— Nem mondta, de én ismerem, tudom, hogy ugy van.

— Annál rosszabb. Ki látta már azt, hogy a gyermek féljen a nagyapjától!

— No, kedves öregem, ne vedd tőle rossz neven. Szegényke szomorú volt, hogy

mamájától el kellett válnia, aztán te meg kissé rossz kedvű is voltál, mikor először megpillantott.

— Az már igaz, szólta a nagyapa nevetve. Az a gonosz szél egészen átjárt.

— Majd másképp lesz holnap. Akkor a kicsike már ismerni fog s meglátod, milyen kedves leánya.

De megjött a másnap és azután még több nap s Janka mégis mindig csak olyan volt, mint első nap. Mihelyt megpillantotta a nagyapát, lesütötte a szeméit, tétovázva közeledett hozzája, félhangon, alig érthetőleg felelt kérdéseire, úgy hogy az öreg ur végre megunt a dolgot és nem is igen törődött többé kis unokájával. A jó nagymama sehogysem szerette ezt az állapotot és biztatta Jankát:

— Az helyes, ha ilyen kis leány nem tulságos merész, nem beszél bele mindenbe és szerényen viseli magát; de a tulságos félénkség már szintén hiba. Gondold meg, hogy nagyapácskát boszanthatja, mikor látja, hogy félsz tőle. No, kis leányom, ma este, mikor nagyapácska hazatér sétájáról, menj szépen eléje és öleld meg.

— Oh, kedves nagymama, de mikor.. úgy félek!

— Legyen eszed, kis bohó! Aztán mikor a nagypapa egyetmást beszél, tréfálgat, hát légy te is vidám, ne mutasd, mintha az téged untatna.

— Oh dehogy! A nagyapácska olyan szép dolgokat mesél! Sokszor szeretnék hangosan kaczagni, de... félek.

És akármit mondott a nagymama, Janka mindig megvallotta, hogy igaz, de ő fél. Mikor kettecskén voltak a nagy-

mamával, akkor ezerféle bohóságot öszszecsevegett, dalolgatott, játszogatótt; de annál keservesebben esett neki, mikor esténként hangosan föl kellett olvasnia öreg szüleinek valami könyvből. Meg volt győződve, hogy a nagyapa csak azt lesi, hány hibát követ el az olvasásban s ép ezért csupa félelemből csakugyan minduntalan megbotlott a nyelve.

— Meg nem foghatom, mi lelt, szólt a nagymama. Mikor félévvel ezelőtt nálatok voltam, oly szépen olvastál, hogy öröm volt hallgatni. Talán bizony elfelejtetted az olvasást.

Igy hát a nagyapa nem igen találta igaznak, amit neki kis unokájáról régebben irtak és beszéltek. Hanem azért nyájas és jó volt hozzá, mikor épen együtt voltak, a mi különben napközben nem sokszor történt, mert az öreg urnak nagy gazdasága volt és maga járt utána, mit dolgoznak a mezőn.

Egy napon ebédnél a nagyapa Palkó inasról beszélt és elégedetten mondá:

— Ez a fiu nagyon megjavult egy idő óta. Az én szobámban most minden olyan szép rendben van, hogy jobban már nem is kívánhatom. Iróasztalom, pipáim, hírlapjaim mindig pontosan helyre vannak téve, rendbe szedve, madaramnak mindig van friss vize a kalitkában. Nagyon ügyes fiu.

— No, én nem vagyok vele olyan szerencsés, szólt a nagymama. A mit számomra kell végeznie, abban csak olyan hanyag és ügyetlen, mint eddig volt.

— Ez már furcsa, szólt az öreg ur. Hát mi lelte azt a ficzkót, hogy egyik dolgát jól végzi, a másikat rosszul?

A nagyapa ekkor véletlenül föltekintett és látta, hogy Janka titkon mosolyog.

— Hát te mit nevensz, kicsikém? kérdé.

Janka mindjárt nem nevetett, hanem megint zavart, félénk módon sütötte le a szemeit. De a nagymama is észrevette ezt, csakugyan nem szólt semmit.

Másnap a nagyapa a szokottnál valamivel korábban kelt föl s mikor az ebédlőbe ért, a reggeli még nem volt az asztalon. Föl s alá jártában egyszerre valami zajt hallott dolgozó-szobájából; benyitott, hogy lássa, ki van ott. Ugyancsak meg volt lepette, mert a kit ott látott, az nem volt senki más, mint Janka, ki vigan dudolgatva rendezgette, tisztitgatta a nagyapa mindenféle apró holmiját. Persze, ez nagyon tetszett az öreg urnak és vidáman kiáltá:

— Ahá, tehát rajta kaptalak! Te vagy az ügyes kis inas!

Janka összerezett és zavarában rendes menekvéséhez, a futáshoz akart folyamodni. De a nagyapa elfogta és ölébe emelte.

— De már most az egyszer nem menekülsz, kis bohó! És hát mért is akarsz elfutni? Azért, mert megtudtam, hogy gyöngéd figyelemmel gondoltál rám, te kis kopé? És tegnap, mikor az inast dicsértem, mért nem mondtad, hogy téged illet a dicséret?

— Hát... hát félttem, szólt Janka pironkodva.

— Attól féltél, hogy megdicsérlek? Ejnye, hiszen akkor hát azt kell hinnem, hogy mégsem szereted öreg nagyatyádat.

— Oh dehogy nem! szólt Janka és megölelte az öreget.

— Ha pedig szeretsz, akkor most mondd meg szépen, miért félsz tőlem?

De már erre aztán csakugyan nagyon meg volt Janka akadva.

— Hát... azt... azt nem tudom. Alkalmasint nagyon oktalan voltam.

— Ugy van, szólt a nagypapa nevetve. És ezt jóvá kell tenned azzal, hogy nemcsak titokban kell rólam gyöngéden gondoskodnod, hanem nyíltan, bizalommal, szeretettel kell hozzám jönnöd. Megteszed?

— Hogyne, kedves nagypapácska!

A mint ott ült a jó nagypapa ölében, maga is bámult, hogy hát mért is volt ő eddig olyan vad, félénk. Nem tudott egyebet kisütni, mint hogy az bizony nagy oktalanság volt, melylyel magát is sok kedves percztől fosztotta meg

De ettől az órától fogva aztán más-kép lett. Épen olyan vidáman, bizalmasan csevegett a nagypapával, mint a nagymamával, elkísérte a mezőre, játszott és tréfált vele s vége-hossza nem volt a sok kedves mulatságnak, mert az öreg ur kedélyes, vidám ember volt.

A nagymama természetesen örült e változásnak és tréfásan kérde Jankától:

— Nos, kis leányom, micsoda dolog az, hogy te már soha sem félsz?

— Oh kedves nagymamácska, azt hiszem, már kitaláltam, mikor kell azt mondani, hogy: félek. Jövőre csak akkor mondom, ha valami helytelen, rossz dolog jutna eszembe; attól félni fogok. De nem attól, hogy szeressem azokat, a kik engem szeretnek.

MORGÓ PANASZA.

*M*ORGÓ vagyok, ez a nevem;
Ferkó urfi a gazdám.
Ezt a nevet úgy viselem,
Mivel azt ő adta rám.

*Nem vagyok már holmi küljök,
Komoly kutya vagyok én.
Tolvajt üzők, házat őrzők,
Lopni mitsem hagyok én.*

*Mégis milyen figurát tesz
Én velem a kis gazdám,
A fejemben bojtos nagy fez —
Ferkó urfi adta rám.*

*De nem szólok, elviselem.
Hisz nem vallom káromat:
Mert végre is jól bán velem,
Ő fogja a pártomat.*

BETÜREJTVÉNY.

C or or or or or
or or or or or
or or or or or

A SOROMPÓ.

(Képpel a 281. lapon.)

NINCS oly dolog a világon
Melynek hasznát venni
Ne lehetne okos fővel, —
Ezt tartja az Emmi.

*Itt van la, ez a sorompó, —
Becsukja, kinyitja ;
Mire jó ez, két öcsének
Menten megtanítja.*

*»Üljetek csak Pali, Bandi
Fel a gerendára.
Sohsem hintáztatok jobbat
Szent egy igaz már a'!»*

*S csukja-nyitja a sorompót,
Míg az majdnem szétdőül,
Ó kifáradt, — két öcsse meg
Iszonyún elszédül.*

BÉLYEGYÜJTÉS.

— Egy kis magyarázat. —

IGEN sokszor kapok kis olvasóimtól kérdezősködést a levélbélyegek gyűjtése dolgában, sokan pedig be is küldenek hozzámmal bélyegeket, melyeket én egy jó kis fiúnak szoktam átadni; a legtöbb levélből pedig azt látom, hogy még sokan nem tudják, mi célra történik az ilyen elhasznált bélyegek gyűjtése. Sokféle mesét beszélnek, a melynek épenséggel semmi alapja sincs, azért tehát elmondom röviden, miért gyűjtik az elhasznált levélbélyeget.

A felelet igen egyszerű: a levélbélyegekből épen olyan albumot állítanak össze, mint a fényképekből. Alig lesz köztetek csak egy is, a ki fényképalbumot nem látott volna. Egészen olyanok a levélbélyeg-albumok, csakhogy arckép helyett bélyeg van benne.

Persze, aki nem érti a dolgot, azt gondolja, hogy hiszen az ilyen albumban nincs semmi érdekes, pár nap alatt össze lehet szedni egész csomó elhasznált bélye-

get, egyik olyan, mint a másik, minek kellene azt albumba rakni? Csakhogy nem úgy van ám az! A fénykép-album is, ugye, unalmas volna, ha elejétől végig mindig ugyanaz az egy kép volna benne? Azért érdekes, mert minden egyes kép mást-mást ábrázol, tudjuk kicsoda, és elbeszélgetünk róla ismerőseinknek. A bélyeg-albumnak is ilyennek kell lenni. Nem egyforma bélyegekből állítják össze, hanem egy-egy fajtaból legföljebb kettő van benne és az a célja, hogy a föld különféle országainak bélyegeit együtt mutassa.

Ez már aztán nehéz feladat. Nagy türelem, kitartás kell hozzá, hogy valaki szép bélyeg-albumra tehessen szert. Mert például a ki nálunk Magyarországon kíván ilyen albumot birni, a mi magyar bélyegeinket természetesen igen könnyen megkapja. De ez mindössze is csak vagy tizenötféle van. Mikor ezek megvannak, akkor jön a nehéz feladat: a többi országok bélyegeit is megszerezni. És tudjátok-e, hányféle bélyeg van mindössze a föld különböző országaiban? Több mint három-ezer. Mert minden országnak, sokszor egyes városoknak is más-másféle levélbélyegök van. Nincs is talán a világon senkinek olyan albuma, melyben valamennyi mind együtt volna.

Most már, azt hiszem, mindjárt megfogjátok érteni, mire való a gyűjtés. Ha én ilyen albumot akarok, és a magyar bélyegek már megvannak, keresem a külföldieket. A szomszéd országokból valót még meglehetősen könnyen megkapom, mert a szomszéd országokkal sok embernek van dolga, leveleket írunk oda, ők meg vissza, tehát a leveleken kapunk bélyeget. Kivált kereskedők, kiknek messze földön van dolguk, sok levelet kapnak idegen országokból. Ha tehát van ilyen kereskedő jó barátunk, attól kaphatunk külföldi bélyegeket. De vannak aztán olyan távoli országok, messze a tengeren túl Amerikában, Afrikában, Ausztráliában,

a honnan bizony csak nagy ritkaságkép jön levél mi hozzánk, mert semmi dolgunk sincs velök, csak könyvekből s leírásokból ismerjük e messze országokat. Már az ilyen országból való bélyeget természetesen nagyon ritkán és nehezen lehet kapni. És persze a mily nehezen kapjuk mi az övéket, ép oly nehezen kapják ők meg a miénket. Pedig otthon ők is ép oly könnyen gyűjthetnek nagy halmazt a maguk elhasznált levélbélyegeikből, mint mi a magunkéból. Egymás baján tehát könnyű segíteni, ha kicseréljük a fölöslegest.

Egyes ember azonban ezt természetesen nem teheti. Kihez fordulnék én az ázsiai Sziám, az amerikai Chili, Bolivia, az ausztráliai Dél-Wales, az afrikai Libéria országokban? És viszont az ottaniak sem tudnának nálunk kihez fordulni. De hát ez nem baj, mert vannak kereskedők, a kik minden országból gyűjtik és viszont mindenfelé eladják a bélyegeket. Nálunk Magyarországon még kevés az ilyen kereskedő, de külföldön már sok van. Persze, ők sem kapnak meg minden országból minden bélyeget és ezért vannak olyan bélyegek, melyeket csak igen drága pénzen és nagy utánjárással lehet megszerezni.

Mint említettem, van a világon vagy három ezer-féle bélyeg. A ki ezt megmondolja, mindjárt nem fogja azt hinni, hogy a bélyegalbum berendezése könnyű és nem érdekes dolog. Mert természetesen, ha ilyen albumom van, tudni akarom minden egyes bélyegről, honnan való és a rajta látható kép vagy másféle ábra mit jelent? A fénykép-album sem volna érdekes, ha nem tudnók, kiknek az arcképeit látjuk benne. Egy fénykép-album még csekélység, mert legfeljebb ötven vagy száz kép van benne. De már ahhoz szorgalmas tanulmányozás kell, hogy annyi ezer idegen bélyeget megismerjünk, mind-egyikről meg tudjuk mondani, hogy abban az országban, a honnan való, milyen nép-

lakik, ki uralkodik, vagy a czimer, mely a bélyegen látható, mit jelent? Némelyik ország bélyegein rég meghalt jeles férfiak arcképét látjuk, illik tehát tudni, ki volt az, mi által lett híressé. Ilykép minden egyes idegen bélyeg alkalmat ad arra, hogy elővegyünk valami jó könyvet és utánna lapozzuk, elolvassuk, a mit tudni kívánunk. A kinek nagy bélyegalbuma van és jól ismeri minden egyes darabját, az sok érdekeset tud és maga is szívesen forgathatja az albumot, melyben minden egyes bélyeg eszébe juttat valamit.

Ilykép aztán, ugy-e, érdekes dolog a bélyegalbum?

Külföldi országokban már nagyon elterjedt szokás, hogy bélyegalbumokat tartanak az asztalon. A kinek három-négyszáz-féle bélyege van az albumában, az már büszke lehet rá. Persze, a kinek sok pénze van és kész drága pénzen vásárolni egyes ritka bélyegeket, hamarább jut nagy gyűjteményhez; de nagy költség nélkül is lehet lassankint szép gyűjteményt szerezni, ha a gyűjtő türelmes, utána jár és az olyan fajta bélyegekért, melyből neki két-három darabja van, cserél olyat, mely még nincs gyűjteményében. Ha másképp nem boldogul, az említett bélyeg-kereskedők valamelyikéhez fordul.

Az ezerféle bélyeg ismerése olyan nehéz dolog, hogy külön hírlapok vannak, melyek csupán csak az ilyen bélyegek ismertetésével, leírásával foglalkoznak. Ha valamelyik gyűjtő nem tudja, hova való ritka bélyeget kapott, a lap íróitól kap fölvilágosítást.

A mi egyebet beszélnek, hogy pl. az összegyűjtött bélyegek árán foglyokat váltanak ki a vadaktól vagy pogány gyermekeket nevelnek föl, az mind csak mese.

RUDI ELSŐ LECZKÉJE.

(Képpel a czimlapon.)

KERTÜNK fala alacsony,
Kettecskén ülünk oda;
Ott nem alkalmatlankodik
Sem cziczácska, sem kutya.

Igy ni! E csöndes zugolyban
Foglaljunk szépen helyet,
Az ábéczés tudománnyal
Tele itt gyűröm fejed.

No Rudika, ne álmoskodj,
Figyelmed éber legyen,
Hisz még üres a fejecskéd,
Mért nyugtatni tenyeren?

No most, Rudi! A. B. ez ab,
L. Y. ez meg egy ely.

Nem sokára megtanulod,
Csak, Rudikám, jól figyelj!

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXVI. köt. 15-dik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Antal Gizella, Falkenheim Ernő, Moisisovics Vilmos, Neuberger Czeczilia, Kiss Margit és Árpád, Kállay Béla, Pethő Gyula és János, Thassy Mariska és Ilka, Dobóczy Irénke.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Malenkó Jávor. Mária Valéria királykisasszony arcképe már évekkal ezelőtt jelent meg a »K. L.«-ban. Akkor még gyermek volt. Most közölni: idején és helyén kívül volna. — **Goldberger Etel.** A gyermekek házi megfenyítésébe nem ártom magam. Mégis, mert véleményemet kéred a felforgó esetben, hozzá csatlakozom a tanító ny. eljárásához. Ödön megérdemelte a büntetést. — **Kaiser Róza.** Egy barátodnak ilyesmit megírhat szívesen, de önálló mű becsére nem tarthat számot. Annyit azonban szívesen elismerek, hogy előadva jól van. Arra, hogy tanuló társaid is a »küzdőterre« lépjenek, mint mondd, semmi szükség. A »K. L.« nem küzdő tere az én kis olvasóimnak, hanem tanulságos és szórakoztató olvasmányok tárháza. Ám azért, ha valamely közlemény beválik, szívesen adom ki. — **Schmidl Miklós.** Az első meg fog jeleni. — **Derecskey Mihály.** A jó kívánságot és küldeményt illető helyén átadtuk, hol nagy örömet szerzett. — **Fischbein Jenő.** Az adakozások

rovatában ki van mutatva. Valóban fényes eredményt vívtatok ki. — **Dr Sz. Kár** volt a gyermek saját munkáját »módosítani.« Határozott kívánságom — paedagogiai okaim vannak rá — hogy a munka úgy a mint irva van, hamisítatlanul kerüljön kezem alá. Ha az eredeti fogalmazásban kapom e művecskét, még lehet róla szó. Ha lesz mit »módosítani« rajta, azt a szerkesztő magának tartja fen. Ezt biztatás és vigasztaláskép szíveskedjék közölni a »szegény kicsikével«. — **Dorina néni.** Csak már élhetnének a szíves meghívással! A figyelmeztetést el nem felejtjük. A csodálatos látványról az álmos fővárosiaknak semmi tudomása. Egy napi lap szívesen venné az érdekes égi jelenség tűzetes leírását. Ezer üdvözet. — **Werkner Rikárd.** Azért sietsz a beküldéssel, hogy a megfejtők sorában első lehess. Hiszen aki itt Budapesten lakik, még hamarabb érheti a szerkesztőséget! Mintha bizony valami dísz vagy érdem volna abban, ha a nevek élén látod a magadét. Az érdem a helyes megfejtés, a szabatos leírás és a tiszta kézirat. E három föltételnek megfeleltél s ezzel beérheted. Ez esetben gyorsaságod kárba veszett, s ne is sajnáld, mert kutforrása a hiúság.

(Vége következik.)

Jótékonyság. *)

Táncsics Mihály elaggott magyar író részére: **Veisz Olga** 50 kr., **Bodó Sarolta** 1 frt, **Fischbein Jenő**, mint eredményét a *K. L.*-ből vett »A veres hordó« cz. szindarab előadásának 24 frt. (Közreműködtek az előadásban: **Feuer Szidónia**, **Kánitz Izidor**, **Lusztig Ödön**, **Fischbein Pista** és **Jenő**.)

*

Halmi Ferencz árvái javára: **Veisz Olga** 50 kr.

*

A **Völcsöde** javára újabb adakozott: **Veisz Olga** 50 kr. — A már eddig kimutatott 288 frt 55 krral együtt 289 frt 5 kr.

Az **Ég áldása** legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

*) Néhány beküldőnek a neve egy nagy láda fenekére került véletlenül, amely most hurokzkodásban lévén, szünültig van tele. A mely adakozók tehát nevék hijját látják e kimutatásban: azokat kérem a nevék újabb való beküldésére. A földolog, a pénz, megvan s azt a »Nemzet« szerkesztőségének, mint fő-közvetítőnek, át is szolgáltattam.

F. b.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.